

[Baadsgaard]

op, og derfor finder vi, det er helt urimeligt, at de nu skal betale denne særskat, som ministeren har fundet på i sin visdom. Den er urimelig, og vi vil forsøge at få den fjernet.

Herudover er det vores opfattelse, at det kan blive nødvendigt i afdelinger med særlige problemer, f.eks. på grund af stor flyttefrekvens, at iværksætte sociale foranstaltninger til afhjælpning af disse problemer, og det vil vi gerne have undersøgt nærmere under udvalgsbehandlingen.

Det sidste punkt, jeg skal kommentere, er bemærkningen om et udvalg, der, som det står i bemærkningerne, skal overveje den almennyttige sektors fremtidige rolle. Jeg vil gerne vide, hvad det er for nogle tanker, boligministeren gør sig med et sådant udvalg; det spørgsmål trænger i hvert fald til en uddybning.

Socialdemokratiet vil altså gå positivt ind i et udvalgsarbejde i bestræbelse for at få en løsning, der klarer alle problemerne, og en løsning, der klarer dem på en sådan måde, at det er acceptabelt for alle parter.

Agnete Laustsen (KF):

Problemerne i forbindelse med de såkaldt samspilsramte byggerier er opstået på mange forskellige måder. Ministeren nævner i sine bemærkninger adskillige, lige fra dårlig administration til sociale problemer, herunder fraflytning og ledighed i de større boliger, kort sagt såvel uforskyldte som selvforskyldte årsager – med den konsekvens, at vi nu står over for at skulle løse problemerne, fordi tusinder af lejere risikerer formidable huslejechock, krakkede boligselskaber eller accelererende byggeskader, hvis der ikke gribes ind.

Man kan, afhængigt af årsagerne til ulykkerne, have mere eller mindre velvilje over for det at tilbyde offentlig støtte. På den anden side drejer det sig om en ganske stor del af vor boligmasse, som er opført med henblik på at løse boligsociale opgaver, og dermed er vi jo også i et vist omfang forpligtede til at yde en håndsrækning.

Der kan næppe herske tvivl om, at dette lovforslag har haft en ganske kompliceret vej og måske også derfor er blevet af ganske kompliceret karakter og med et bureaukrati til følge, som vi gerne havde været foruden, men det aftegner dog et billede af nogle hen-

sigter på kortsigtet, på mellem- og på langsigtet niveau, som vi fra konservativ side finder rimelige og forsvarlige, og som vi derfor kan tilslutte os, selv om vi beklager, at det er blevet nødvendigt at fremkomme med et forslag af denne karakter, der understreger, at den sociale boligsektor står over for ganske alvorlige problemer, som den selv må være med til at løse, hvis den skal kunne bevare sin berettigelse i fremtiden.

Forslaget falder i tre afdelinger: de øjeblikkelige problemer, de kommende problemer og endelig fremtidsperspektiverne i mere generel belysning.

For de førstes vedkommende kan vi støtte forslaget om en omprioriteringsordning for indekslån som en engangsforanstaltning med deraf følgende besparelser for de berørte afdelinger. Rammen herfor, der er foreslået til 2 mia kr., kan vi naturligvis altid diskutere. Det fremgår, at de sociale boligselskaber havde ansat behovet væsentlig større, men jeg synes, det er realistisk, at ordningen kun skal omfatte de byggerier, som her og nu påviseligt står i en meget vanskelig situation, og jeg kan derfor anbefale 2 mia kr.-rammen.

Herudover kan vi også gå ind for den yderligere lånestøtte på 75 mill. kr. fra staten og tilsvarende fra Landsbyggefonden, som skal kunne ydes til de værst stillede afdelinger, vel at mærke med tilsvarende nedskæringer i støtten til nybyggede almennyttige boliger, for tingene må hænge sammen, og vi mener i modsætning til socialdemokratiet, at det er en rimelig konsekvens.

Må jeg om det mere langsigtede sige, at vi mener, der er klart behov for at lave en stødpudefond, som kan opfange de økonomiske vanskeligheder, vi desværre må se i øjnene fortsat vil opstå. Vi mener også, det er rimeligt, at det er de sociale selskaber selv, der bidrager til denne fond, og jeg vil også gerne her pege på, at jeg finder det solidarisk rimeligt, at alle, såvel ældre som yngre, boliger inddrages. Herved opnås jo yderligere, at lejestigningen, som man regner med i 1985 og 1986 kan indbringe ca. 120 mill. kr., bliver af så beskedent et omfang som oplyst, nemlig 10 kr. månedligt gennemsnitligt i 1985 og 20 kr. månedligt i 1986. Det kan ikke siges at være et større økonomisk indgreb.

Hvad angår fremtiden, kan vi anbefale et mere kulegravende udvalgsarbejde med det sigte at vurdere de sociale boligselskabers